

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὀδὸς Προαστείου, ἀρ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐμμ. Γοτζαλές: ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ, ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μετάφρ. Τονυ.— Βασβολὸδ Κρεστόβασκη: ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ, μετάφρ. Ἀγ. Γ. Κωνσταντινίδου.— Σαβιὲ δὲ-Μορτεπέν: Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΥ, μυθιστόρημα, μετάφρασις Παρ. Παρᾶ.— Χ. Χριστιανοῦ Ἄνδερσεν: ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ ἈΝΕΥ ΕΙΚΟΝΩΝ.

ΕΘΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἔξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.

Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

Οἱ ἐγγράφοντες πέντε προπληρωτέοις Συνδρομητᾶς εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα», λαμβάνουσι

ΔΩΡΕΑΝ

τοὺς 25 τόμους τῆς «Ἑλληνικῆς Βιβλιοθήκης» τῆς ὑπὸ τῶν κκ. Μπαρτ καὶ Χίρστ ἐκδιδομένης, τιμωμένης δρ. 12, καὶ τὰ ἐκ 312 καλλιτεχνικῶν σελίδων ἐξαιρετικῶς χρυσόδετα

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

τοῦ κ. Τσακασιάνου, ἀντὶ δρ. 2,50 ἐλεύθ. ταχυδρομικῶν, ἄδετα δὲ δρ. 2, ἀντὶ τῶν ἀρχικῶς 4. Τὸ δικαίωμα τοῦτο ἐπεκτείνεται καὶ διὰ τοὺς προπληρώσαντας συνδρομητᾶς μας, πρὸς οὓς ἀποστέλλονται καὶ τὰ 25 τεύχη τῆς «Ἑλληνικῆς Βιβλιοθήκης» ἀντὶ δρ. 3, προστιθεμένων λεπτῶν 50 διὰ ταχυδρομικά.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΓΟΝΖΑΛΕΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ

Ἱστορικὸν μυθιστόρημα

[Συνέχεια]

— Ἐννοῶ βεβαίως τὴν φυγὴν τοῦ κυρίου Πομπεράν, εἶπεν ἡ Ἄρτεμις· ἐκεῖνο ὅμως, τὸ ὅποσον οὐδέποτε θὰ ἐννοήσω εἶναι πῶς ὁ κύριος Βουρβόνος ἠδυνήθη νὰ ἀποφασίσῃ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν Γαλλίαν, ἀφοῦ οὐδὲν ἠνάγκαζεν αὐτὸν πρὸς τοῦτο. Κατὰ τὴν συνέντευξιν, τὴν ὁποίαν ἔλαβε μετὰ τοῦ βασιλέως εἰς Μουλέν, δὲν ἐλη-

σμονήθησαν ἀμφοτέρωθεν τὰ πάντα; ἐξηκολούθησεν ἡ κυρία δὲ Μονσενὺ ἐπιζουσα ὅτι διὰ τῶν λόγων τούτων θὰ ἐξέλπει τὴν κακὴν ἐντύπωσιν, ἣν οἱ ἄφρονες λόγοι τοῦ Διδιὲ ἐπροξένησαν εἰς τὸν λοχαγὸν Ἰωνᾶν καὶ τοὺς τοξότας αὐτοῦ.

— Οὐδὲν ἀπλούστερον, ἐν τούτοις, κυρία, ἔσπευσε ν' ἀπαντήσῃ ὁ Γασκόνος ἀτεινίζων πάντοτε τὸν Διδιέ. Ὁ κύριος Βουρβόνος δὲν ἦτο τελείως εὐχαριστημένος ἐκ τῆς ἐν τῇ αὐτῇ περιωπῆς του.

Ἡ Ἄρτεμις κατένευσε ἀποδεχομένη τὴν ἀπάντησιν ταύτην καὶ ἐσιώπησε.

— Θὰ μοὶ εἶπητε, ἐξηκολούθησεν ὁ Γασκόνος, ὅτι ὁ κύριος Βουρβόνος ἦτο πρίγκηψ ἐξ αἵματος, στρατάρχης τῆς Γαλλίας καὶ ὁ πρῶτος τοῦ βασιλείου μετὰ τὸν βασιλέα· ὅτι ἦτο δούξ τοῦ Βουρβονέ καὶ τῆς Ὠβέρνης, κόμης τοῦ Κλερμόν καὶ ἄλλων πολλῶν ἀκόμη. Αἶ, λοιπόν! κυρία, ἐξηκολούθησεν ἀτεινίζων τὸν Διδιέ, ὅστις ἤρξατο ἀνησυχῶς κινούμενος ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου του, πάντες οὗτοι οἱ πομπώδεις τίτλοι δὲν ἦσαν ἱκανοὶ νὰ κορέσωσι τὴν ἀκόρεστον φιλοδοξίαν τοῦ μεγάλου αὐτοῦ πρίγκηπος.

Ἡ Ἄρτεμις παρετήρει τ' ἄκρα τῶν ὀνύχων της ἵνα μὴ ἀπαντήσῃ.

— Ἐτελεῖτο πανήγυρις ἡ ἵππομαχία; κατεχρᾶτο τὴν σχεδὸν βασιλικὴν αὐτοῦ περιουσίαν καὶ ἀνεκνήρυσσετο πάραυτα ὁ ἀντίζηλος τοῦ κυρίου του μὴ θέλων νὰ ὑστερῇ Φραγκίσκου τοῦ Α' οὐδὲ κατὰ τὴν πολυτέλειαν, οὐδὲ κατὰ τὴν εὐγένειαν.

Ὁ Διδιέ ἠσθάνθη ἑαυτὸν πληγέντα ἐκ τῶν λόγων τούτων τοῦ Γασκόνου. Πλήρης ἐνθουσιασμοῦ διὰ τὸν κύριον Βουρβόνον ἐθεώρει τοὺς λόγους ἐκείνους ὡς ὕβριν ἐναντίον του.

— Ἄγνοῶ, εἶπεν, ἂν ὁ κύριος Βουρβόνος ἤθελε κατ' οὐδὲν νὰ ὑστερῇ Φραγκίσκου τοῦ Α', γνωρίζω ὅμως ὅτι βεβαίως, ὑπερέβαλλεν αὐτὸν κατὰ τὴν γενναϊότητα.

— Διάβολε! διέκοψεν ὁ Ἰωνᾶς, καμύμων τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸ μέρος τοῦ δουκὸς καὶ τοῦ Πομπεράν, τί ἐννοεῖτε, εὐγενῆς μου;

Ἡ Ἄρτεμις ἔθηκε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ Διδιέ καὶ μεθ' ἱκετευτικοῦ βλέμματος παρεκάλει αὐτὸν νὰ σιωπήσῃ.

Οἱ τοξόται εἶχον κατ' ὀλίγον πλησιάσει καὶ ἀπετέλεσαν ὄμιλον ὀπισθεν τοῦ ἀρχηγοῦ αὐτῶν.

— Εἰς τὴν μάχην τοῦ Μορινιάν, ἐξηκολούθησεν ὁ νεανίας, Φραγκίσκος ὁ Α' ἐπληρώθη εἰς τὴν χεῖρα· ἦτο ἀπλή ἀμυχή διότι μόλις ἔρρευσε ὀλίγον αἷμα. Βλέπων τὸν βασιλέα του πληγωθέντα ὁ κύριος Βουρβόνος, ὅστις τότε δὲν ἦτο στρατάρχης, ἐρρίφθη ὡς λέων ἐν μέσῳ τοῦ ἐχθροῦ καὶ δὲν ἐξῆλθεν εἰμὴ μετρεῖς πληγᾶς, ἐκ τῶν ὁποίων ὀλίγον ἔλειψε ν' ἀποθάνῃ. . . Βεβαίως ἔχετε δίκαιον, ὁ κύριος στρατάρχης Βουρβόνος εἶναι φιλοδόξος καὶ ζηλότυπος μὴ θέλων νὰ ὑποχωρήσῃ εἰς τὸν κύριόν του.

— Ἐχετε δίκαιον! ἀνέκραξεν ὁ λοχαγός. Ἀλλὰ Φραγκίσκος ὁ Α', τὸν ὁποῖον ἡ ἀντιζηλία αὐτὴ ἐκούραζεν, ἐφρόντισε καὶ ἐστέρησε τὸν υπερήφανον αὐτὸν στρατάρχην τῆς περιουσίας καὶ τῶν τίτλων του. Διάβολε! Ἄς εἴπωσιν ἀκόμη ὅτι τὸ ξίφος τοῦ βασιλέως ἡμῶν δὲν κόπτει ἐπίσης καλῶς διὰ τὴν δικαιοσύνην ὡς διὰ τὴν μάχην!

— Διδιέ! ἐπιθύρησεν ἡ Ἄρτεμις, ἔχε οἶκτον δι' ἐμὲ καὶ μὴ ὀμιλήσῃς πλέον.

Ἄλλ' ὁ νεανίας οὐδόπως ὑπήκουσε εἰς τὴν παράκλησιν τῆς κυρίας δὲ Μονσενύ.

— Πιστεύω, κύριε, ἐξηκολούθησε διὰ συγκεκνημένης φωνῆς, ὅτι τὸ ξίφος τοῦ βασιλέως θὰ ἔκοπτε καλλίτερον διὰ τὴν δικαιοσύνην, ἂν ἐθυσίαζε μετ' ὀλιγωτέρας ἐλαφρότητος εἰς τὰς ἀθλίαις δολοπλοκίαις τῆς αὐτῆς τοὺς πιστοτέρους αὐτοῦ θεράποντας. Πιστεύω ἐπίσης, ὅτι τὸ ξίφος του θὰ ἔκοπτε καλλίτερον διὰ τὴν μάχην, ἂν ἀντὶ νὰ ἔχῃ ἐχθρὸν τὸν κύριον Βουρβόνον, ἐφρόντιζε νὰ διατηρήσῃ φίλον ἐκεῖνον. ὅστις τόσον ἀνδρείως υπερῆσπισε τὸ δουκάτον τοῦ Μιλάνου, τὴν Γυιέν, τὴν Βουργόννην καὶ τὴν Πικαρδίαν ἐναντίον τῶν Ἀυτοκρατορικῶν, τοῦ Πάπα καὶ τῶν Ἑλβετῶν.